

VOLONTERSKI CENTAR

Volontir **AJMO**

**Uključi se i ti u rad Volonterskog centra VolontirAJMO
i budi dio VolontirAJMO ekipe koja radi na jačanju
volonterstva u Krapinsko-zagorskoj županiji.**

**PROMIJENIT ĆE TI ŽIVOT, ALI I ŽIVOT ONIH
KOJIMA DARUJEŠ SVOJE VRIJEME!**

Katalog pristiglih radova natječaja kratki tekst o volonterstvu

 „Dobro biram - Volontiram!” i foto natječaja

 „Volontirati je lako - to može svatko!”

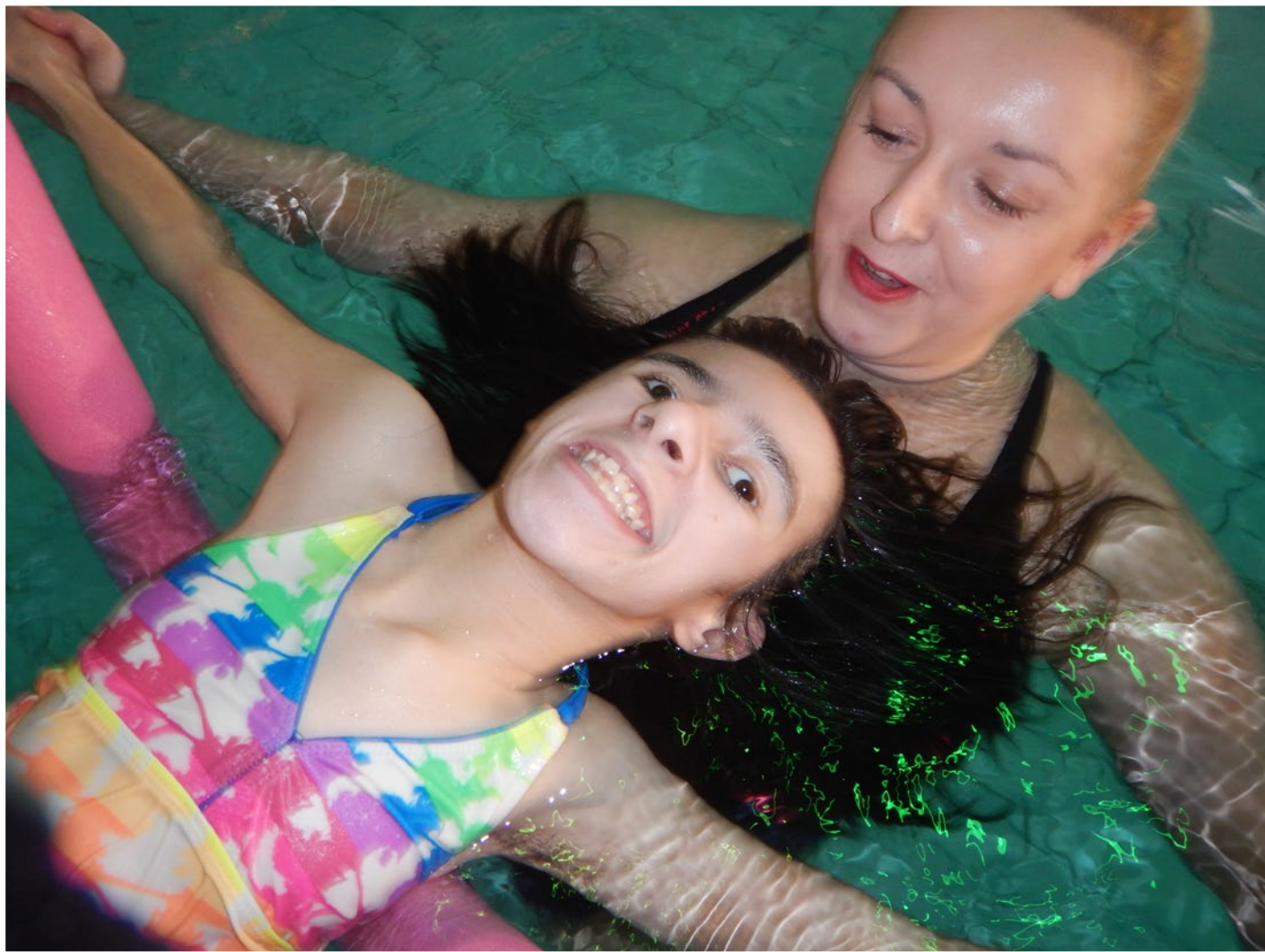
Lipanj 2016.

Mreža udruga Zagor zajedno s partnerskim i suradničkim organizacijama godinama radi na razvoju volonterstva na području Krapinsko-zagorske županije. Izrađen je Volonterski servis “VolontirAJMO” koji nudi brojne aktivnosti namijenjene razvoju volonterstva, od edukacija, savjetovanja, informiranja i istraživanja do razmjene informacija o ponudi i potražnji volonterskog rada koja se odvija putem web aplikacije volonterskog servisa (www.volontirajmo.zagor.info). Zainteresirani potencijalni i postojeći volonteri/ke i organizatori volontiranja online registracijom ulaze u bazu koja omogućuje brzo i jednostavno povezivanje s objavljenim i traženim volonterskim radom. Mreža udruga Zagor unutar Volonterskog programa VolontirAJMO nastavlja s jačanjem volonterstva kroz Volonterski centar VolontirAJMO. Volonterski centar VolontirAJMO uspostavljen je kroz potpisivanje Sporazuma o suradnji u Volonterskom centru VolontirAJMO između Mreže udruga Zagor, Društva „Naša djeca” Zabok, Grada Zaboka i Krapinsko-zagorske županije. Sporazum je otvoren za nove suradne organizacije koji se bave volonterstvom te se mogu uključiti u rad Volonterskog centra VolontirAJMO koje je mjesto povezivanja, podrške, druženja i dobrih ideja radi razvoja pojedinca/ke i zajednice.

Ovaj katalog predstavlja pristigle radove u okviru natječaja „Dobro biram – Volontiram!” (kratki autorski tekst o volontiranju) namijenjen učenicima/cama srednjih škola Krapinsko-zagorske županije i foto natječaja „Volontirati je lako – to može svatko!” (prikaz volonterskih aktivnosti/akcija) namijenjen svim zainteresiranima s područja županije.

Cilj natječaja je prikazivanje volontiranja društveno korisnim, kako za samog pojedinca/ku, tako i za cjelokupnu zajednicu.

Autor fotografije: **Josip Knezić** (Udruga fizioterapeuta i radnih terapeuta Zagorja)

Fotografija prikazuje terapijsko plivanje po Halliwick konceptu. Na fotografiji se nalaze jedna od mnogobrojnih korisnika programa Halliwick terapijskog plivanja i volonterka Udruge fizioterapeuta i radnih terapeuta Zagorja koja je jedina neprofitna organizacija koja provodi ovaj program usmjeren na osobe s teškoćama u razvoju i osobe s invaliditetom na području Krapinsko-zagorske županije. Halliwick instruktor (volonter) osmišljava intervencijski program kroz igru, pjesmu i aktivnosti koje pomažu plivaču da se opusti i da se osjeća ugodno u vodi, te mnogo znači osobama koje zbog svojih oštećenja mogu igrati igre u vodi, osjetiti slobodu samostalnog kretanja i baviti se aktivnostima kojima se ne mogu baviti izvan vode.

Komentari žirija:

„Djeca s teškoćama u razvoju su korisnici kojima je najpotrebnija ljubav i pažnja ovoga svijeta” kako bi prebrodili svoje teškoće i razvili se u mlade ljude koji će jednom sudjelovati u zajednici kao punopravni članovi društva u skladu sa svojim mogućnostima. Stoga je svake hvale vrijedan potez i aktivnosti Udruge fizioterapeuta i radnih terapeuta Zagorja što provode ovakav program s djecom koja imaju teškoće u razvoju, a rezultat toga proizlazi iz same fotografije gdje se vidi dječje veselje i radost u provođenju terapije te zadovoljstvo u radu što se vidi na licu volonterke koja radi s djetetom. Fotografija naprosto vrišti radošću i pozitivom!”

„Fotografija pokazuje čin nesebičnog pomaganja djetetu kojemu je potrebna pažnja i pomoć u prevladavanju prepreka za ravnopravno sudjelovanje u društvu. Društvo može kroz razne programe olakšati svakodnevni život ranjivih društvenih skupina i pružiti im korist. Volonter će također imati priliku upoznati i naučiti više, razvit će empatiju i razumijevanje za tuđe potrebe.”

Subotnje jutro

„Usudila bih se reći kako je u samoj ljudskoj prirodi to da smo puni predrasuda. Na temelju jednog pogleda spremni smo stvoriti cjelovitu sliku o nekome, makar smo i sami svjesni kako je ona nerealna. Nisam li u pravu?”

Moja majka i ja svaki vikend (kad ja to mogu zbog školskih obaveza) odlazimo zajedno u kupnju. Bilo je to sasvim obično subotnje jutro, sunčano s mjestimičnom naoblakom, kako bi stručno rekao Vakula. Nikad nisam voljela tu subotnju nabavu. Majka bi desecima minuta razgledavala sve najnovije deterdžente za pranje rublja jer baš je izašla nova Lenorova linija, makar na kraju ne bi kupila nijednog jer kod kuće ima još pola boce. Žene! Ovim putem svečano obećajem da ću se svim silama truditi da ne budem takva u budućnosti. Kako bih sve to skupa malo ubrzala, preuzela sam stvari u svoje ruke pa otišla po onaj kilogram mrkve koji je stajao na popisu. Dok sam čekala u redu za vaganje, odjednom me dotakla nečija topla ruka. „Pa tko bi to sad mogao biti?” prostrujalo mi je glavom u roku od jedne milisekunde. Bila je to neka djevojčica. Nisam je poznavala. Gledala je u mene prodornim, ali vedrim očima. Smiješila mi se. Htjela je izgovoriti nešto. Njena su se usta micala, ali su riječi bile mrmljave i meni nerazumljive jer joj se jezik stalno uplitaio među zube i klizio van iz njenih usta. Znala sam da najvjerojatnije ima Downov sindrom. Pogledala sam već mnoštvo filmova čiji su glavni likovi imali upravo ovaj sindrom, pričala s majkom i prijateljima o tome. Ali sada, kada je ta djevojčica stajala preda mnom, nisam znala kako bih reagirala. Preplašila sam se. Samo sam se kiselo nasmiješila, brže-bolje ustuknuvši te hitrim korakom tražeći majku koja je još uvijek „visjela” na odjelu sa sredstvima za pranje rublja. Putem sam se osvrnula da vidim kako je djevojčica reagirala na moj odlazak. Neka ju je žena bila držala za rame, a ona je prstom pokazivala prema meni. Taj me događaj potaknuo na razmišljanje. Osjećala sam se veoma loše. Možda nisam trebala pošto bi većina ljudi reagirala isto kao i ja. Drugačiji su danas bauk. Ali ja nisam željela da je to tako i u mom slučaju.

Naša profesorica iz psihologije jednom nas je prilikom pitala jesmo li zainteresirani za rad s djecom s određenim razvojnim poremećajima. U pitanju su bile različite radionice u kojima se zajedno s njima izrađuju različite stvari, poput čestitki, božićnih kuglica, glinenih posudica ili obojenog stakla. Smatrala sam to odličnom prilikom da naučim kako raditi i kako se ponašati s djecom koja su možda drugačija od mojih ostalih vršnjaka. Stoga sam se zajedno s još nekoliko drugih djevojaka iz svog razreda odlučila priključiti tom projektu.

Prva se radionica održala u vrijeme adventa. Bila je subota pa sam ovaj put morala preskočiti nabavu sa svojom mamom. Bila sam malčice nervozna. Ušavši u predvorje škole, dočekalo nas je desetak djece. Neki su bili baš poput mene i nikad ne bih rekla da boluju od nečega. No, neki su bili u kolicima. Njihove su ruke mlitavo visjele iznad metalnih kotača. Nisu ih mogli micati. Mnogi su teškim mukama podizali čak i vrat. Preplavio me osjećaj neugode. Ne, nisam se osjećala ugodno u njihovom društvu. Ali željela sam to promijeniti, stvarno sam željela. Vidjela sam da se neke cure ponašaju sasvim normalno, prilaze im bez straha, obraćaju im se, oni im uzvraćaju smiješkom. Odšetala sam do jednog stola. Na njemu se nalazilo nekoliko listova presavijenog kartona, podloga za čestitke koje su bile namijenjene da ih ukrašavamo zajedno s ostalom djecom. Prišla mi je neka gospođa i pružila mi boje i salвете kojima su se izrađivale čestitke. Pojasnila mi je kako se to radi dok su za moj stol dolazila neka od one djece. Bila sam zadužena za rad s Anom. Ona je bila u kolicima. Unatoč tome što je bila moja vršnjakinja, bila je duplo manja i niža od mene. Dala bih joj 8 godina. Nije mogla govoriti, nije mogla micati rukama i prstima. Ali oči su joj sjale tolikim veseljem kada sam joj u ruku stavila jednu tubu s bojom te joj pomogla da na čestitki nacрта snjegovića. I kada je taj snjegović bio gotov, smijala se tolikim žarom, kao što se smiju djeca koja za Božić pod borom nađu najskuplju i najljepšu igračku koju su toliko željeli. Predivno je koliko je malo nekome potrebno da bi bio iskreno sretan. A i ja sam se osjećala ispunjenije. Njezin osmijeh natjerao je i mene da se smiješim, opustio me. I dok sam se ja zabavljala s Anom, netko me zagrlio s leđa. Bio je to jedan dečko, David, jedan od onih na kojima se poremećaj nije primjećivao. Želio me poljubiti. Neugoda se ponovno vratila; nisam znala što učiniti, kako ga odgurnuti od sebe. Ta ne mogu ga gurnuti, možda ga povrijedim. Srećom pa je uskočila jedna od starijih volonterki koje su bile s njima. „Nemoj se bojati maknuti ga od sebe, ti sebi moraš uvijek biti na prvome mjestu.” poručila mi je. Klaudija, jedna od mojih kolegica iz razreda, kao svoju „štićenicu” dobila je djevojčicu s autizmom. Ona nije mogla govoriti niti nije razumjela što joj drugi pričaju. Nije željela raditi čestitke poput ostale djece, već je držala Klaudijinu ruku i šetala s njom po učionici. Dolazila bi do nas te pljeskala o naše pružene ruke. Nije ništa govorila, nije se čak ni smijala. Samo je

pljeskala. „Kako li je samo njezinoj majci? Ona nikad nije čula da je njeno dijete zove „mama”. Čak i kada kaže svom djetetu da ga voli, ono je ne razumije” mislila sam. Ali u onim filmovima koje sam gledala, roditelji bi najčešće govorili: „Kakvo je da je, to dijete moje je dijete i ja ga volim i želim baš ovakvo kakvo jest.” Tada sam postala svjesna kako svako biće dolazi na ovaj svijet da bi ga učinilo ljepšim kakvo god ono bilo te je roditeljska dužnost da se bori za nj i učini sve kako bi njegov život bio ispunjen i dobro proživljen. Nakon dva sata roditelji su počeli dolaziti po svoju djecu. Sve njih krasio je smiješak. Smiješak za koji smo mi bili zaslužni. Potrošivši tek dva sata, nekome smo uljepšali čitav dan, ako ne i tjedan. A uljepšala sam ga i sama sebi.

Za otprilike mjesec dana održala se druga radionica. Ovaj put osjećala sam se puno opuštenije nego prvi put. Čak smo pjevali i plesali. David je ponovno bio najaktivniji, no ovaj put nije dolazio do mene. Nekoliko je puta pokušao pobjeći. U razgovoru s jednom od volonterki saznala sam kako to često radi. Bježi te se izgubi i ne zna se vratiti. Stalno ga treba držati na oku što je sve veći teret njegovim roditeljima. Vjerojatno će ga morati smjestiti u dom.

No, koliko god težak bio rad s njim, nadam se kako ćemo njemu, kao i svima ostalima svojim malim doprinosom uljepšati teško djetinjstvo. Još uvijek se nisam u potpunosti riješila neugode. Bila sam na samo dvije radionice, ali bit ću uključena u ovaj projekt i dalje jer nikad ne znate što sudbina donosi vama.”

Autorica: **Jelena Sajko** (Srednja škola Krapina)

Komentari žirija:

„Rad „Subotnje jutro” iskrena je i emotivna priča u kojoj autorica opisuje kako pomaganje drugima može srušiti predrasude o „drugačijima” od nas te na osobnom primjeru pokazuje promjenu koja joj se dogodila uključivanjem u volonterski rad. Priča je dobro strukturirana i, unatoč svojoj duljini, vrlo zanimljiva.”

„Na veoma zanimljiv način autorica ulazi u temu, vrlo iskreno i dotiče se stvarnih i životnih situacija. Ne samo da se dotaknula teme volontiranja nego i nekih drugih problematika koje su sveprisutne u društvu, kao što su djeca s teškoćama u razvoju, a kroz volontiranje se može doprinijeti njihovom boljitku i uljepšati im život.”

Fotografija je snimljena u Dječjem vrtiću Rožica u Velikom Trgovišću, gdje članice (i član) volonterske grupe iz OŠ Veliko Trgovišće jednom mjesečno odlaze čitati bajke i priče polaznicima vrtića.

Autor fotografije: **Vlatka Habulin**

VOLONTIRANJE

„Aktivnost kojom se bavim u slobodno vrijeme i zbog koje se osjećam bolje je volontiranje. Svrha je pomoći nekome, ali besplatno. Za većinu je to samo dobrovoljan rad, ali za nas volontere koji smo to već iskušali je nešto potpuno drugačije.

Ima puno vrsta volontiranja: pomoć starijima, djeci pa čak i mladim osobama naše dobi. Nedavno se provodila jedna radionica u našoj školi pod nazivom „Još uvijek smo željni znanja”. Tema radionice bila je pomoć osobama treće životne dobi u informatici, tj. snalaženju na računalima, pretraživanju različitih internetskih stranica, pisanju elektroničke pošte, prebacivanju slika i tako dalje. To je jedan predivan osjećaj kada sjediš u učionici i prenosiš svoje stečeno znanje u školi nekome komu će to biti od velike koristi. Međutim, to nije samo volontiranje i pomaganje. Bit toga je druženje sa starijim osobama, upoznavanje novih i nevjerojatno zanimljivih ljudi. Također, stekli smo još jedno novo i nezaboravno iskustvo. Usput smo i mi ponešto naučili od njih. To je vrlo korisna stvar, jer u jednu ruku ne samo da nekome pomažeš nego i stekneš nove prijatelje i nova poznanstva. No, u tom kratkom vremenu se vežeš za to što radiš, te kada je gotovo to je jako emotivan i tužan trenutak ali nas to potiče na iščekivanje neke nove radionice i nove teme. Poanta dobrovoljnog rada je pružiti pažnju i svoje slobodno vrijeme nekome komu je to potrebno i da on to na kraju cijeni, te da cilj bude uspješan.

Zato od srca preporučam volontiranje svakoj dobroj osobi koja voli pomoći. Nitko do sad nije, a i vjerujem da neće požaliti što je postao volonter, može biti samo sretan i ponosan na novo iskustvo i jednu novu prepreku koju je preskočio u životu.”

Sara Pondeljak ima 17 godina i ide u treći razred pregradske gimnazije. Od 2014. volontira u Gradskoj knjižnici Pregrada. Kaže: „Unatoč brojnim prednostima volontiranje u našem društvu još uvijek nije našlo mjesto koje mu pripada. Moji vršnjaci često mi se čude kad im kažem što radim, a pogotovu kad im kažem da za to ne dobijem nikakav novac. Ma, ja bih platila da to radim, toliko to volim!”

Autor fotografije:
Patrik Raškaj
(Osnovna škola Ante Kovačića - Zlatar)

Volontiranje...Zašto?

„Volontiranje je dobrovoljan rad koji netko obavlja bez ikakve novčane ili bilo kakve druge naknade, samo s namjerom da pomogne nekome.

Kad sam sama počela volontirati, nije mi bilo jasno koja je svrha toga. Roditelji su me upisali u volonterske grupe kad mi je bilo trinaest godina. U početku sam radila s djecom vrtićke dobi, a kasnije i sa starijim osobama. Svrha svega toga bila je da me nauči strpljenju. S vremenom sam naučila mnogo više od toga. Naučila sam poštovati ljude, stavljati potrebe drugih ispred svojih. Razvila sam se od osobe koja nestrpljivo gleda na sat dok stoji u redu, do osobe koja pušta druge ispred sebe, osobe koja ustupa svoje mjesto drugima u javnom prijevozu.

Ljudi često volontiranje vide kao dodatnu obavezu u svom, ionako užurbanom životu, umjesto da to vide kao priliku da se unaprijede kao ljudi. Vide volontiranje kao još jedan zadatak, a ne kao ono što uistinu jest: privilegija. Upoznajte osobe koje vam daju svoje potpuno povjerenje da im pomognete. Dobijete čast da nekoga nešto naučite. I kao nagradu oni vam podare najljepši osjećajna svijetu. Onaj osjećaj kada vidite osmijeh na nečijem licu i znate da ste vi za njega zaslužni. Ako mene pitate, nema boljeg osjećaja na svijetu.”

Autorica: **Stela Matković** (Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok)

Fotografija je snimljena u Društvenom domu u Dubrovčanu. Fotografija prikazuje aktivnosti pripreme za humanitarnu akciju za potrebite gdje su članice Predsjedništva Mažoretkinja Dubrovčan skupljale hranu, špeceraj, igračke i higijenske potrepštine, i to za djecu i obitelji na području općine Veliko Trgovišće kojima je pomoć potrebna.

Autorica fotografije: **Barbara Ilijaš Juranić** (Udruga „Mažoretkinje Dubrovčan“)

Ekološka akcija uređenja okoliša u mjestu, u sklopu dana Svjetskih dana šuma i voda!

Autor fotografije: **Darko Krušelj** (Udruga PETROŽE - KRUŠLJEVO SELO)

Zajednička fotografija na sudjelovanju u Pajdaškom sprehajanju na Danima kajkavske riječi u Zlataru gdje smo promovirali temu projekta, ali i kulturne vrijednosti kao temelj identiteta nekog područja. Fotografija je nastala u okviru projekta Go, go, NGO! koji je sufinanciran sredstvima EU (Erasmus+). Projekt obuhvaća četrdesetak mladih osoba i dvadesetak odraslih (eksperti u području mladih i donositelji odluka) koji kroz seriju radionica i aktivnosti rade na postizanju više razine strukturiranog dijaloga u svojim zajednicama.

Autor fotografije: **Nikola Kadoić** (Kulturno umjetničko društvo Belec)

Volontiranjem postajemo bolji ljudi

„Volontiranje? Nažalost, mnogo ljudi nije upoznato s pojmom volontiranja. Volontiranje je neprofitna i neplaćena aktivnost kojom pojedinci, djevojčice i dječaci, djevojke i mladići, žene i muškarci, samostalno ili u okviru neke grupe ili organizacije, doprinose dobrobiti svoje uže zajednice ili cijeloga društva. Znači, volontiranje traži da tijekom svog slobodnog vremena odrađujemo raznolike aktivnosti, bez naplate, za dobrobit zajednice. Naime, upravo zbog toga što je to neplaćena aktivnost

Volontirati sam započeo prije dvije i pol godine uz svoje prijatelje iz škole. Da nije bilo njih možda nikada ne bih ni čuo za volontiranje, a kamoli volontirao. Kako sam osobno počeo sve više i više volontirati, shvatio sam da „trošim” svoje slobodno vrijeme, ali ne uzaludno. Volontiranjem sam stekao mnogo novih vještina, upoznao mnogo novih ljudi i odlično se zabavljao i to sve bez – zarade. Mnogo ljudi ne shvaća da volontiranjem ne pomažemo samo sebi, nego i našoj užoj zajednici/društvu. Primjećujem da sam volontirajući postao bolja osoba jer više i strpljivije slušam druge ljude, osjetljiviji sam za njihove poteškoće, pomažem im, a ujedno, uvjeren sam, pomažem stvarati bolju okolinu za sebe i ostale ljude.

U mojoj se školi svake godine održavaju računalne radionice za osobe treće životne dobi. Na tim radionicama i ja volontiram. Mnogim mojim vršnjacima to zvuči dosadno, a moram priznati da je i meni u početku padala takva misao na pamet! No kako sam upoznao te ljude, polaznice i polaznike radionice koji imaju godine mojih baka ili djedova i slušao njihova životna iskustva, shvatio sam da smo svi mi isti i da trebamo jedni drugima pomagati. Sve mi je jasnije da će život proći u trenu, tehnologija će se razviti do neslućenih granica, a meni će kao vremenom gospodinu biti potrebna pomoć nekog klinca, kakav sam ja sada!

Moram spomenuti da sam govoreći o volontiranju u školi potaknuo i jednu svoju prijateljicu i zainteresirao je za tu aktivnost pa je i ona počela volontirati. Kroz razgovore mi je rekla da je volontiranje za nju odlično iskustvo i da bi ga uvijek ponovila. Ujedno mi je rekla da je volontiranjem stekla nove, sasvim praktične vještine, npr. kako obojiti zid ili pak socijalne, kako se odnositi prema djeci te ono što je najvažnije, kako biti bolja osoba no što jest. Ove su riječi u meni izazvale osobiti ponos! Uvjeran sam da bi svatko od nas volontera mogao učiniti takav podvig – neki će se podsmijehom odnositi prema tomu, no svijet bi sigurno bio puno bolje mjesto da svatko od nas učini isto!

Moje se volontersko iskustvo proširilo i u Mreži udruga Zagor, u projektu „Igraj se!“. Vezano uz taj projekt posjetio sam Sloveniju gdje sam naučio kako se kreira nova bord igra i koji su svi postupci potrebni za izradu te igre. Uz to sam naučio i nekoliko stranih riječi koje i dan danas koristim u svom rječniku.

Na Zemlji postoje, po mom mišljenju, dva tipa ljudi. Prvi tip su volonteri koji malim, ali sigurnim koracima poboljšavaju svijet i čine ga ljepšim i ugodnijim mjestom življenja, a drugom tipu pripadaju ostali ljudi/građani koji kritiziraju sve i sva, ali nikada ne poduzimaju ništa. Napominjem da volontirajući pristajete svoje slobodno vrijeme iskoristiti tako da ga darujete drugim ljudima i s njima ga dijelite, niste samo sebi okrenuti. Zanimljiva je to kombinacija: daješ se drugima, obogaćuješ i oplemenjuješ sebe; radeći za dobrobit drugih, proširuješ i produbljuješ svoj unutarnji svijet ljudskosti; drugima uljepšavaš svijet, a svoj svijet činiš još ljepšim!

Razmatrajući sve pozitivne strane i sve što možemo naučiti volontiranjem, nikada mi neće biti problem izdvojiti malo svog slobodnog vremena za dobrobit naše zajednice. Volontiranjem sam postao bolja osoba, a to znači da sam:

bolji prijatelj svojim prijateljima;

bolji sam sin svojim roditeljima;

bolji sam građanin i čovjek ove naše lijepe zemlje Hrvatske i cijeloga svijeta!”

Autor: **Gabrijel Krušelj** (Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok)

Uređenje stepenica kod Osnovne škole Ksavera Šandora Gjalskog u Zaboku. U volonterskoj akciji u organizaciji Društva „Naša djeca” Zabok sudjelovali su članovi i članice Dječjeg gradskog vijeća Grada Zaboka, učenici Škole za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok i učenici Srednje škole Zabok.

Autorica fotografije: **Lucija Strugar** (Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok)

Članice i član žirija foto natječaja „Volontirati je lako – to može svatko!”

Marina Herceg – dizajnerica, magistra inženjerka grafičke tehnologije

Zvonimir Babić – Multimedijalni centar „STUB-KLUB”

Martina Gregurović Šanjug – Upravni odjel za zdravstvo, socijalnu skrb, udruge i mlade u Krapinsko-zagorskoj županiji, diplomirana socijalna radnica

Ana Đurkan – koordinatorica volontera/ki info centra Mreže udruga Zagor, magistra ekonomije

Članice žirija natječaja kratki tekst o volontiranju „Dobro biram – Volontiram!”

Suzana Franc – magistra kroatologije i edukacije kroatologije

Andreja Šagud – diplomirana bibliotekarka, Gradska knjižnica Ksavera Šandora Gjalskog u Zaboku

Jasenska Borovčak – Društvo „Naša djeca” Zabok

JAVI NAM SE I SAZNAJ VIŠE!

VOLONTERSKI CENTAR

Volontir**AJMO**

www.volontirajmo.zagor.info

volontirajmo@zagor.info

NOSITELJICA PROJEKTA:

**MREŽA
UDRUGA
ZAGOR**

Mreža udruga Zagor
Trg svete Jelene 6
49210 Zabok

Tel.: 049 222 635
www.zagor.info
mreza@zagor.info

PARTNERSKE ORGANIZACIJE:

Grad Zabok

Krapinsko-zagorska
županija

Zagorje

PROJEKT FINANCIRA:

Republika Hrvatska
Ministarstvo socijalne politike i mladih

Sadržaj ove publikacije isključivo je odgovornost Mreže udruga Zagor i ni na koji način se ne može smatrati da odražava gledište Ministarstva socijalne politike i mladih.

OBLIKOVANJE: Igor Vranješ